



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Barborou Berkovou ve věci žalobce **J. Ř.**, bytem K. 720/9, H. K., zastoupeného Mgr. Michalem Dittrichem, advokátem se sídlem Jana Masaryka 23, Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem, Jeremenkova 40a, Olomouc, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2015, č. j. KUOK 109761/2015, ve věci přestupku,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městskému úřadu Hranice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 11. 2015, č. j. OVV/7601/15-27/Lš-107, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle §125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého

se dopustil porušením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu tím, že dne 18. 5. 2015 v 8.14 hod. na silnici I/47 v Hranicích na ulici Olomoucká, v blízkosti čerpací stanice Shell, ve vzdálenosti 215,6 m od měřiče rychlosti umístěného na odstavné ploše CT parku ve směru na Olomouc, kde při řízení vozidla Audi A6, SPZ X překročil nejvyšší dovolenou rychlost pro jízdu v obci, zvýšenou dopravní značkou na 70 km/hod., kdy mu policisté naměřili rychlost 115 km/hod., po odečtení povolené tolerance radaru tedy jel rychlostí nejméně 111 km/hod., tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/hod. a více. Za spáchání přestupku byla žalobci dle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 6.500 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců od právní moci rozhodnutí, a dále povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

Žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že:

- 1) žalovaný se nevypořádal řádně s námitkou věcné a místní nepříslušnosti správního orgánu I. stupně, když uvedl, že se v podstatě jedná o chybu žalobce, jenž neuvedl, který správní orgán je v dané věci příslušný rozhodnout, čímž nepřipustně přenesl svou procesní povinnost na žalobce;
- 2) žalovaný se nevypořádal řádně s odvolací námitkou nedostatku v prokazování místa spáchání skutku, neboť odkázal na prokázání místa spáchání přestupku svědeckou výpovědí zasahujícího policisty J., jehož výpověď však neměla být posouzena jako klíčová pro rozhodnutí, neboť se od něj nedal čekat opak;
- 3) žalovaný se nevypořádal s námitkou, že policejní orgán nezaznamenal, za jakého počasí a teploty bylo prováděno vlastní měření rychlosti, přičemž se jedná o námitku zásadního významu, neboť přístroj je určen k měření pouze pro určité počasí a teplotu a jen v takových podmínkách poskytuje objektivně správné a nezkrácené údaje, v opačném případě by přeci nebylo potřeba přístroj kalibrovat. Žalovaný však nepřezkoumal, za jakých podmínek bylo prováděno měření a takové zkoumání považuje za zcela bezpředmětné, čímž zatížil rozhodnutí vadou, pro kterou je napadené rozhodnutí zcela nezákonné.

Žalovaný navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Námitkou věcné a místní příslušnosti správního orgánu I. stupně se na straně 3 a 4 rozhodnutí řádně a v dostatečném rozsahu vypořádal. Stejně tak trvá na názoru, že námitka týkající se nezjišťování počasí by mohla být důvodná pouze v případě, že by měření rychlosti vozidel prováděla policie za extrémního počasí, které by mohlo (ale nemuselo) mít vliv na výsledky měření. Z fotografie na záznamu o přestupku je však patrné, že počasí bylo slunečné, což uvedl i policejní orgán do svého úředního záznamu.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že řízení před správním orgánem I. stupně bylo zahájeno na základě oznámení přestupku ze dne 28. 5. 2015 učiněného Krajským ředitelstvím Policie Olomouckého kraje, Územní odbor Přerov, Dopravní inspektorát. Žalobce se k přestupku na místě nevyjádřil, pouze podepsal oznámení přestupku. Spolu s oznámením doložil policejní orgán správnímu orgánu I. stupně záznam o přestupku pořízený silničním laserovým rychloměrem MicroDigiCam LTI se zaznamenaným místem měření: Hranice Olomoucká CT park, jehož součástí jsou i fotografie jedoucího měřeného vozidla, a k němu ověřovací list

použitého rychloměru č. 8012-OL-70387-14 ze dne 5. 12. 2014, s dobou platnosti do 4. 12. 2015. V úředním záznamu ze dne 18. 5. 2015 policista pprap. K. J. uvedl, že popsany přestupek byl spolehlivě zjištěn, a že na měřícím zařízení nedošlo k žádné události, která by mohla ovlivnit přesnost měření, počasí bylo slunečné.

K ústnímu jednání dne 30. 6. 2015 se žalobce, ač řádně předvolán, nedostavil. Dne 10. 7. 2015 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku. Na základě žalobcem podaného odvolání bylo toto rozhodnutí rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 9. 2015 zrušeno a věc byla správnímu orgánu I. stupně vrácena k novému projednání z důvodu nepřezkoumatelnosti určení místa spáchání přestupku.

Dne 4. 11. 2015 bylo konáno ve věci další ústní jednání, k němuž se žalobce ani jeho zástupce opět nedostavili. Při jednání bylo doplněno dokazování, a to mapou města Hranice s vyznačením průmyslového areálu CT park, umístění silničního rychloměru a polohy čerpací stanice Shell, v jejíž blízkosti byla rychlost vozidla žalobce změřena, dále výsledkem svědka pprap. J. a osvědčením č. 144/01 ze dne 21. 7. 2010 o absolvování školení operátora laserového měřiče rychlosti MicroDigiCam LTI pprap. J.. Pprap. J. uvedl, že předmětného dne před instalací měřiče rychlosti provedli nejprve kontrolu měřeného úseku, přičemž nebyly zjištěny žádné závady dopravního značení nebo na komunikaci, stejně tak bylo v pořádku i počasí a klimatické podmínky, a proto nic nebránilo započít s měřením. Dále uvedl, že dne 18. 5. 2015, stejně jako kdykoliv jindy, byl měřič instalován i používán v souladu s návodem k použití.

Dne 6. 11. 2015 vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 13. 11. 2015 odvolání, doplněné dne 20. 11. 2015, ve kterém namítal, že závěr o úmyslném spáchání přestupku nemá v provedeném dokazování oporu, konkrétně namítal nedostatek věcné a místní příslušnosti, nedostatek dokazování ohledně konkrétního místa spáchání dotčeného skutku, a absenci údajů o počasí a teplotách, za kterých měření probíhalo.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 12. 2015 žalovaný odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud nejprve dospěl k závěru, že žaloba je včasná, podána oprávněnou osobou, přípustná a jsou splněny veškeré podmínky pro její projednání. Poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v rozsahu žalobních bodů v souladu s dispoziční zásadou [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

Dle § 124 odst. 1 zákona o silničním provozu státní správu ve věcech provozu na pozemních komunikacích vykonává ministerstvo, které je ústředním orgánem státní správy ve věcech provozu na pozemních komunikacích, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností, Ministerstvo vnitra a policie.

Dle odst. 5 písm. j) téhož ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností projednává přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu.

Dle § 52 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) přestupky projednávají a) obecní úřady nebo zvláštní orgány obcí (§ 53 odst. 4), b) jiné správní orgány, stanoví-li tak zákon.

Dle § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu správní delikty podle tohoto zákona v prvním stupni projednává v přenesené působnosti obecní úřad obce s rozšířenou působností podle působnosti stanovené v § 124 odst. 5 písm. j).

Dle přílohy 2 k zákonu č. 314/2002 Sb., o stanovení obcí s pověřeným obecním úřadem a stanovení obcí s rozšířenou působností, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „z. č. 314/2002“) je město Hranice obcí s rozšířenou působností.

Dle § 55 odst. 1 zákona o přestupcích k projednání přestupku je místně příslušný správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán.

Krajský soud uvádí, že nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že se žalovaný vypořádal nedostatečně s námitkou nedostatku příslušnosti správního orgánu I. stupně. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný tuto námitku vypořádal na str. 3 a 4 poměrně obsáhlým způsobem, kdy citoval jednotlivá ustanovení právních předpisů, týkající se působnosti a příslušnosti správního orgánu, a pod tato ustanovení následně subsumoval konkrétní okolnosti nyní posuzovaného případu. Na jejich základě poté dospěl k jednoznačnému závěru o věcné a místní příslušnosti správního orgánu I. stupně. Dle názoru soudu žalovaný tuto námitku vypořádal zcela dostatečným způsobem, neboť žalobci pro úplnost a srozumitelnost citoval veškerá myslitelná ustanovení vztahující se k řešené otázce, a jen stěží si lze představit, jak lépe a výstižněji by tuto námitku mohl žalovaný vypořádat.

Při určování správního orgánu příslušného k projednání určité věci je nejprve potřeba zabývat se otázkou působnosti správního orgánu. Ve správním právu pojem působnost správního orgánu označuje okruh otázek, kterými je daný správní orgán povinen a oprávněn se zabývat, a k jejichž řešení je mu zákonem stanovenou pravomocí svěřen soubor právních nástrojů. V posuzovaném případě je působnost správního orgánu zakotvena ve výše citovaném § 125 odst. 5 písm. j) zákona o silničním provozu, dle kterého je obecní úřad obce s rozšířenou působností nadán působností pro projednávání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Městský úřad Hranice jakožto obecní úřad obce s rozšířenou působností (viz výše citovaný z. č. 314/2002) byl tedy správním orgánem nadaným působností pro projednání výše vymezeného přestupku.

Příslušnost je potom pojem procesního práva, tedy pojem uplatňující se v rámci správního řízení, který zodpovídá otázku, který konkrétní správní orgán je v konkrétní projednávané věci příslušný vést řízení. Je tedy jakousi obdobou hmotněprávního pojmu působnosti, neboť příslušnost označuje pravomoc správního orgánu projednat

a vést správní řízení ohledně určité věci. Věcná příslušnost stanoví typově správní orgán určitého druhu, v nyní posuzovaném případě je to obecní úřad obce s rozšířenou působností, jak stanoví výše citovaný § 125e odst. 4 zákona o silničním provozu. Místní příslušnost potom určuje, který z věcně příslušných správních orgánů je příslušný určitou věc projednat, a to na základě místních hledisek. V řízení o přestupcích je místní příslušnost v souladu s § 55 zákona o přestupcích stanovena dle místa, kde byl přestupek spáchán. Zároveň platí, že řízení může vést pouze správní orgán věcně a místně příslušný.

S ohledem na výše uvedené tak lze dojít k jednoznačnému závěru, že Městský úřad Hranice byl v posuzované věci věcně a místně příslušný, neboť se jedná o obecní úřad obce s rozšířenou působností a zároveň se jedná o správní orgán, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán, když tento byl spáchán ve městě Hranice na ulici Olomoucká.

K žalobcem namítanému nepřipustnému přenesení procesní povinnosti z žalovaného na žalobce nedošlo. Žalovaný pouze obecně konstatoval, že žalobce k námitce o nepřipustnosti správního orgánu I. stupně sám neuvedl, který úřad je podle něj ve věci příslušný k vedení řízení, což bylo pouze logickou reakcí na tuto žalobcem stále opakovanou námitku. Zde soud musí konstatovat, že za situace, kdy žalobce namítá absenci věcné a místní příslušnosti rozhodujícího správního orgánu, ale sám netvrdí, který správní orgán by měl být v dané věci příslušný, jedná se o zcela obecnou námitku, se kterou se tudíž pojí povinnost jejího vypořádání na stejné, tedy obecné úrovni.

Obsahem napadeného rozhodnutí tedy byl žalobní bod 1) vyvrácen.

Dále se soud zabýval námitkou nedostatečného vypořádání se žalovaným s námitkou prokázání místa spáchání výše uvedeného přestupku. Krajský předně soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není uvedeno, že by právě svědecké výpovědi policisty byl prisuzován klíčový význam, jak se žalobce mylně domnívá. Z žalobou napadeného rozhodnutí naopak plyne, že k určení místa spáchání přestupku došlo na základě následujících podkladů: oznámení přestupku ze dne 28. 5. 2015, záznam o přestupku ze dne 18. 5. 2015 pořízený měřičem, úřední záznam ze dne 18. 5. 2015, mapa pořízená z internetové služby Mapy.cz a svědecká výpověď policisty pprap. Jánského učiněná u ústního jednání konaného dne 4. 11. 2015. Jak žalovaný uvedl, z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že měřicí stanoviště hlídky policie se nacházelo na odstavné ploše na ulici Olomoucká v Hranicích, v jejímž bezprostředním okolí se nachází průmyslový areál CT park, přičemž policisté měřili rychlost jízdy vozidel jedoucích ve směru na město Olomouc, kde se před měřicím stanovištěm nachází čerpací stanice pohonných hmot. Jelikož rychlost jízdy vozidla řízeného žalobcem byla podle záznamu o přestupku zjištěna na vzdálenost 215,6 m, správní orgán I. stupně upřesnil místo spáchání přestupku tak, že k němu došlo v blízkosti uvedené čerpací stanice, což ve svém rozhodnutí řádně odůvodnil a odstranil tak nedostatek, pro který bylo v předchozí fázi řízení první rozhodnutí o přestupku zrušeno. O místě spáchání

přestupku tak v tomto případě není pochyb, když k jeho jednoznačnému určení vedly všechny výše vyjmenované podklady posuzované ve vzájemné spojitosti.

Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je svědeckou výpověď zasahujícího policisty třeba hodnotit jako jakýkoliv jiný důkazní prostředek, přičemž zpravidla je věrohodnost svědecké výpovědi policisty dána tím, že na rozdíl od obviněného z přestupku nemá policista, vykonávající tolíko svou služební povinnost, na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem (srov. např. rozsudek ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, nebo rozsudek ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). O věrohodnosti výpovědi svědka pprap. Jínského v posuzovaném případě nevznikly správním orgánům, stejně jako soudu žádné pochybnosti, když obsah jeho výpovědi koresponduje s obsahem ostatních podkladů a nebyly zjištěny žalobcem ostatně ani tvrzeny žádné konkrétní skutečnosti, na jejichž základě by byl důvod pochybovat o policistově nestrannosti. Navíc žalobce nenamítal, že by došlo k nesprávnému určení místa spáchání, netvrdil, že by se přestupku dopustil na jiném místě, proto soud považuje jeho námitku za spíše účelovou.

Konečně žalobce namítal nevypořádání jeho námitky týkající se počasí panujícího v době spáchání uvedeného přestupku. Žalobci však opět nelze dát za pravdu, že se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s touto námitkou nevypořádal. Tato námitka, sice stroze, ale zcela věcně a přiléhavě, vypořádána byla. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky dle § 2 s. ř. Rozsah zjišťování skutečností je tedy dle žalovaného omezen jen na skutečnosti nezbytné pro rozhodnutí o přestupku, jakož i základními zásadami rychlosti a hospodárnosti řízení, kdy zjišťování meteorologických podmínek v době měření rychlosti se vymyká takto stanovenému rámci pro zjevnou nadbytečnost, neboť spáchání přestupku bylo v řízení bez důvodných pochybností prokázáno.

Soud souhlasí s žalovaným v tom, že tato námitka je v posuzovaném případě nedůvodná a že k podrobnému zkoumání stavu počasí v době měření neměly správní orgány žádný důvod. Žalobce totiž vznesl svou námitku zcela obecně, aniž by uvedl konkrétní skutkové okolnosti, tj. aniž by tvrdil, že v době měření panovalo počasí vylučující objektivní výsledek měření, a aniž by vůbec uvedl, z čeho dovodil svůj názor, že použitý měřicí přístroj je kalibrován pouze pro určité počasí a teplotu a pouze v takových podmínkách poskytuje objektivně správné a nezkrácené údaje. Z obsahu správního spisu, konkrétně z ověřovacího listu silničního laserového rychloměru č. 8012-OL-70387-14 vyplývá, že žádné takové podmínky týkající se počasí a teploty, pouze za jejichž splnění přístroj objektivně správně měří, stanoveny nejsou. Vyplývá-li zároveň z tohoto ověřovacího listu, že daný přístroj byl řádně ověřen s kladným výsledkem ověření, nemá soud pochybnosti o správnosti výsledku provedeného měření. Ze správního spisu (fotografie na záznamu o přestupku) je navíc zcela zřejmé, že v okamžiku daného měření panovalo slunečné počasí a dobrá viditelnost. Uvedené potvrdil i svědek pprap. J., který uvedl, že počasí i klimatické podmínky byly v pořádku, proto nic nebránilo započít s měřením. I soud je tedy

názoru, že zkoumání počasí panujícího v době měření rychlosti vozidel v nyní posuzovaném případě bylo zcela nadbytečné, neboť o tom, že měření proběhlo za podmínek, za jakých přístroj poskytuje nezkreslené údaje, nevystaly relevantní pochybnosti. Tento závěr koresponduje i s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 24. 10. 2013, č. j. 4 As 133/2013 – 25 nebo rozsudek ze dne 28. 2. 2013, č. j. 5 As 64/2011 – 66).

Na základě výše uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné. Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 30. března 2017

Mgr. Barbora Berková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Šárka Harazinová